

Arrest

nr. 160 951 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 juni 2014 in eigen naam in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 4 juli 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 18 februari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.3. Verzoekers dienden op 20 maart 2014 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 8 mei 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 14 mei 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“volgens pp: S.(...), A.(...)

geboren te (...) op (...)

volgens pp: A.(...), H.(...)

ook gekend als: A.(...), H.(...)

ook gekend als: A.(...), E.(...) of A.(...), E.(...) geboren op (...)

geboren te (...) op (...)

+ wettelijke vertegenwoordigers van:

S.(...), S.(...) geboren op (...)

S.(...), A.(...) geboren op (...)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

Naar aanleiding van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 20.03.2014 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek onontvankelijk is geworden.

REDENEN:

Betrokkenen baseren deze aanvraag op een onredelijk lange asielprocedure met schoolgaande kinderen waarbij de asielprocedure van 2005 met beroepsprocedure en regularisatieaanvraag dienen opgeteld te worden.

Betrokkenen verwijzen naar een wetsvoorstel ingediend door GROEN! en Ecolo waarbij gezinnen met schoolgaande kinderen en dewelke hier 5 jaar verblijven geregulariseerd zouden kunnen worden. Betrokkenen kunnen een werkbelofte voorleggen en zouden onmiddellijk tewerkgesteld kunnen worden. Verzoekers verwijzen naar een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Een verwijdering zou een inbreuk zijn op hun gezinsleven.

Hun leven, fysieke integriteit en vrijheid zouden worden bedreigd indien zij terug dienen te keren naar het land van herkomst. Betrokkenen stellen dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling.

Verzoekers verklaren dat al hun economische en sociale belangen in België gevestigd zijn. Verzoekers beweren geen enkele binding meer te hebben met het land van herkomst. Hun kinderen lopen gedurende 8 jaren school in België. Betrokkenen verklaren dat de kinderen als het ware Belgen zijn. Ze behalen goede schoolresultaten en beheersen qua lezen en schrijven de Armeense taal niet. Ze onderhouden contacten met Belgen en voegen positieve getuigenissen toe. Ze pleegden nooit een inbreuk tegen de Belgische openbare orde. Ze zijn werkbereid, beschikken over diploma's (behaald in het land van herkomst) en leggen een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie voor. Betrokkenen beweren dat ze zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Uit de aanvullingen blijkt dat het een gelovig gezin betreft dat waarde hecht aan een goede moraal. Het gezin is zeer sociaal in omgang en wordt gekenmerkt als: vriendelijk, zachtaardig, gastvrij, ingeburgerd, joviaal.

Ze spreken goed Nederlands en de kinderen Suren en Anna zouden beter bekend zijn met het Nederlands dan met hun moedertaal. De kinderen behalen goede schoolresultaten. Mijnheer en mevrouw behaalden een inburgeringsattest.

Deze elementen werden echter reeds ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 (aanvraag 9bis ingediend op datum van 04.07.2013). Deze elementen werden behandeld op 18.02.2014. Betrokkenen werden op 12.03.2014 in kennis gesteld van deze beslissing.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. Verzoekers stellen in hun enig middel het volgende:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenleving van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissing d.d. 08.05.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. X van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. X van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° X van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige

mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu zijn de bestreden beslissingen van 04.03.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° X van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partij louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

- dat verzoekende partij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;

Ten eerste wenst verzoekende partij dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partijen in België verblijft en er een nieuw leven hebben opgebouwd, dat zij vlot Nederlands zouden spreken, dat zij zich perfect geïntegreerd hebben bepaalde kwaliteiten hebben zodat zij in België op de arbeidsmarkt probleemloos werk kunnen vinden, dat de kinderen in België school lopen, dat zij geen enkele binding meer hebben met Armenië daar zij sedert een lange periode in België verblijven, dat zij een ruime vrienden - en kennissenkring hebben opgebouwd, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerminst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partij.

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie d.d. 08.05.2014) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu

verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.”

3.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 21 oktober 2003, nr. 124 464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

(...)

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”

3.8. Blijkens het administratief dossier vatte attaché C. D. van de Dienst Vreemdelingenzaken in een synthesesnota van 8 mei 2014 de door verzoekers in het kader van hun aanvraag van 20 maart 2014 ingeroepen elementen als volgt samen: *“Ze baseren hun aanvraag op een onredelijk lange asielprocedure met schoolgaande kinderen waarbij de asielprocedure van 2005 met beroepsprocedure en regularisatieaanvraag dienen opgeteld te worden. Betrokkenen verwijzen naar een wetsvoorstel ingediend door GROEN! En Ecolo waarbij gezinnen met schoolgaande kinderen en dewelke hier 5 jaar verblijven geregulariseerd zouden kunnen worden. Betrokkenen kunnen een werkbelofte voorleggen en zouden onmiddellijk tewerkgesteld kunnen worden. Verzoekers verwijzen naar een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Een verwijdering zou een inbreuk zijn op hun gezinsleven. Hun leven, fysieke integriteit en vrijheid zouden worden bedreigd indien zij terug dienen te keren naar het land van herkomst. Betrokkenen stellen dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling. Verzoekers verklaren dat al hun economische en sociale belangen in België gevestigd zijn. Verzoekers beweren geen enkele binding meer te hebben met het land van herkomst. Hun kinderen lopen gedurende 8 jaren school in België. Betrokkenen verklaren dat de kinderen als het ware Belgen zijn. Ze behalen goede schoolresultaten en beheersen de Armeense taal niet qua lezen en schrijven. Ze onderhouden contacten met Belgen en voegen positieve getuigenissen toe. Ze pleegden nooit een inbreuk tegen de Belgische openbare orde. Ze zijn werkbereid, beschikken over diploma's (behaald in het land van herkomst) en leggen een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie voor. Betrokkenen beweren dat ze zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Uit de aanvullingen blijkt dat het een gelovig gezin betreft dat waarde hecht aan een goede moraal. Het gezin is zeer sociaal in omgang en wordt gekenmerkt als: vriendelijk, zachtaardig, gastvrij, ingeburgerd, joviaal. Ze spreken goed Nederlands en de kinderen S.(...) en A.(...) zouden beter bekend zijn met het Nederlands dan met hun moedertaal. De kinderen behalen goede schoolresultaten. Mijnheer en mevrouw behaalden een inburgeringsattest.”*

Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoekers zowel op 4 juli 2013 als op 20 maart 2014 aanvragen indienden om gemachtigd te worden tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit een eerdere synthesesnota van 18 februari 2014, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat attaché J. L. uit de vroegere aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 juli 2013 volgende elementen distilleerde: *“Integratie / Bvba Ararat opgericht / Schoolgaande kinderen + artikel 3 IVRK + kinderpardon / Problemen land van herkomst Artikel 3 EVRM / Artikel 8 EVRM Geen familie land van herkomst / Geen OO gepleegd”.*

3.9. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat de elementen die werden ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 20 maart 2014 reeds werden ingeroepen in de aanvraag van 4 juli 2013, waardoor deze elementen op grond van artikel 9bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk moeten worden verklaard.

3.10. Verzoekers betwisten geenszins de hierboven weergegeven vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris, waardoor de aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard.

Het loutere feit dat verzoekers wel zouden voldoen aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals zij in hun middel beweren, doet geen afbreuk aan de pertinentie van het determinerend motief van de bestreden beslissing. Verzoekers gaan trouwens kennelijk uit van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing omdat zij in hun middel inhoudelijke kritiek leveren op overwegingen van de verwerende partij die niet in de beslissing kunnen worden gelezen. Op basis van deze abusievelijke analyse menen verzoekers dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing zou moeten uiteenzetten wat wel als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. In de beslissing staat nochtans uitdrukkelijk vermeld dat *“De(ze) elementen werden echter reeds ingeroepen tijdens een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 (aanvraag 9bis ingediend op datum van 04.07.2013).”*, waardoor zij niet kunnen worden aanvaard. De redengeving die aanleiding geeft tot de onontvankelijkheid van de aanvraag is dus wel degelijk opgenomen in de beslissing.

3.11. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Minister bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet werden gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids-, het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond aangevoerd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN